

אני אורב את אשתי

ליטוף לכה. אהובי. הכל הולך בא אליכם שוב, והפעם, יקירי, נושא עסיסי - פרידות שלא מרצון. לפעמים לכולנו מתחשק. נו, שילך כבר, שיעצא לו לחופשה של שבוע" או "הייתי מתה לעזוב הכל ולברוח קצת".

לוחץ תמיד ביחד. כן, איך אומרים? אי-אפשר איתם ובלתי-אפשרי בלעדיהם. מערכת-יחסים היא לא דבר קל לתחזוקה. כשחולפת ההתרגשות הראשונית, כשייחוס עובר לסידרת-השיגרה והופך להיות כמו רשימה למכולת - סיבוב פיטמות, לשון באזון, רגע דגדגן, ועכשיו תורה, אז מה בשבילי?

גירוד אשכים בציפורן מעודנת. החזקת האיבר, שיפשו.

ועכשיו החדירה לפי הסדר. היא עליו דקותיים.

מתחתיו. מאחור. פנטסיה קצרה ונגמר. לילה טוב, היה בסדר. וכך חוזר חלילה בכל פעם. כשלעצמו לא אסון מה שעושה הזוג הדמיוני-מציאותי שלנו. הם גילו את הנוסחה וכך נכנסו אל הקבוע. אז למה זה לא עובד?

תוך כדי כתיבה נזכרתי בחברה שסיפרה לי, להבדיל, שבנה הכי הרבה בעולם אוהב שניצל עם צ'יפס ועל כן, כדי לחסוך לעצמה כאב-ראש, היא הכינה כמות-ענק של המיצרץ ושמה את זה בפרזר. הילד המאושר לא ידע את נפשו. סוף-סוף מה שהוא אוהב על אמת.

שלושה ימים חסרי-דאגה עברו על חברתי. אחרי שלושת הימים עברו יומיים נוספים בטרם שמעתי ממנה. בשעות אחר-הצהריים צילצל הטלפון. ואנחנו הוזמנו לארוחת שניצלים וצ'יפס. הילד לא רצה לראות את התפרט הנ"ל תקופה ארוכה מאוד. והוא הכי אהב את זה בעולם.

אבל יש גם עולם אחר. של אנשים שאינם מספיקים אפילו להגיע לעניין שבשיגרה. הם מתראים אחת לכמה חודשים. הם לומדים לחיות עם זה. או שכן זה מתחיל מלכתחילה.

לכן נוחל במיכתבו של הימאי, שהעז וכתב סיפור אירוטי מימיו הראשונים במסעותיו.

מישוגל בנמל

לעשות סיבוב ואולי לנסות להתקשר הביתה. השעה היתה ערב מוקדם כשלפתע צצה דמות אשה, ולא סתם אחת - גוף לתיאבון, שדיים

זקורים מבעד לחולצה מתוחה וחצאית צרה, שהבליטה את ישבנה העגלגל. תוכל אולי לזוות אותי, אני קצת חוששת לבר".

התלוותי אליה, בשאני לא יכול להוריד את עיניי ממנה. כשהגענו אל סוף החורשה הקטנה, סנתה האשה אליי, הודתה לי והצמידה את עצמה לרגע ונשקה לי. הרגשתי שאברי מתי קשה על המקום, דבר שלא קרה לי שנים. היא הרגישה זאת גם כן ושלחה את ידה ולפתה את אברי הנרגש. תוך דקה היינו על הארץ, ובטוירוף הגעתי לפיצוץ הגדול ביותר שהיה לי בחיי.

עד היום, בשאני מוגיע לנמל הזה, אני רוצה להתקשר אליה ומצפוני אינו מרשה. אני אורב את אשתי.

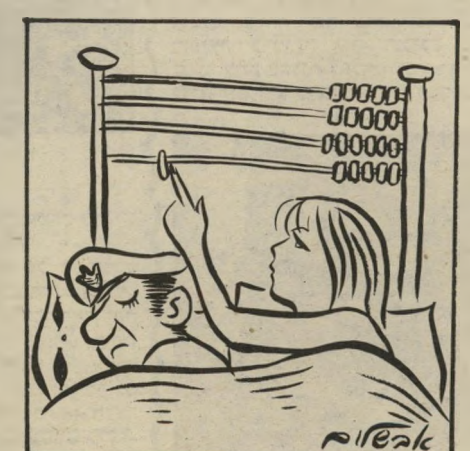
היי, מלוטף שלי. נראה לי שאינך סובל מן הסיטואציה במיוחד. את הנאתך הפקת וגם היא, ולא שכחת במשך שנים את פרטי-הפרטים של אונס הדרי זה. אבל בכל זאת משהו מכרסם כך. וזה מספיק שהיה שם רגע שאולי לא ישוב לעולם.

יש לנו שתי בעיות: "פגעתי באשתי". נרמה לי שפגעת יותר בעצמך בתגלית שאולי בכל זאת יש דברים יותר טובים ממה שכבר לקחת. רע לך, שכל אשה הנפרדת מבעלה לתקופה ארוכה. לוקחת עניין זה בחשבון. ועל כן אולי מוטב שתפתח לפניה את סגור-ליבך. קרוב לוודאי שהיא תבין אותך. וכשתגיע אל הנמל, לך לבקר את מישוגלך. אולי עכשיו הפנטסיה איננה בנמצא.

אבל אחרי קריאת מיכתבך, הכל הולך מבטיח שתלך על עוד פנטסיה. יש כך דבר שצריך את זה. בינתיים אל תשכח ליהנות את אשתך. גם למי שיושב על היבשה יש פנטסיות. ועד להגשמת האשליה הבאה, להשתמע.

לא הכמות, אלא האיכות

הוא איש-צבא, תמיד בדרכים. אנחנו מתראים מעט, אני אינני חייט-טרף, אבל מין אני בהחלט צריכה. כבר בגדתי בו פעמיים. ממישוגל למישוגל אני שוכחת איך זה בכלל להיות איתו.

אומר לך משהו, יקירתי: זו לא הכמות, אלא האיכות. אני מכירה זוגות בסיטואציות דומות, שהיא מחכה בכליון עיניים למישוגל השבועי, והפרידות רק מחזקות את הלהט ביניהם. וככן, אולי בן-הזוג שלך איננו התשובה למין שאת מחפשת. החלפת עבודה יכולה להועיל, אבל האם באמת היית רוצה אותו קרוב? ואולי זה נוח ככה? לך יש כל הזמן שבעולם לחשוב. אל תשכחי בשלב מסוים לצרף אותו ללכטים, שהרי הוא חלק מהם.

אשה מודרנית

אשתי החליטה פיתאום להיות מודרנית ובאה אליי בבקשה לאפשר לה לנסוע לבדה. אל תדאג, היא אמרה, את הילדים אני משאירה אצל הוריי. ואוכל אני אשאיר בפרזר. תוכל גם ללכת למיסערה.

הכל היה כבר מתוכנן בראש שלה. אני התי-רגשתי, צעקתי, וכמובן לא הסכמתי, ומאז היא בריגוזי ביתי.

גם היא בן-אדם, וגם לה מתחשקים דברים. אני תמיד בעד הגשמת פנטסיות, שהרי המציאות אחרי כן היא דבר שקל יותר לחיות איתו. צעקות בוודאי לא יבילו לשום מקום. שבו לדבר כמו שווים. תשכח את חובות המיטבה שלה וטפל בעניין מתוך חשיבה "לא זו היה קורה לי". וכמובן, כשיגיע תורך בהגשמה או בתיסכול, תהיה דרכך קלה יותר. הכל הולך.

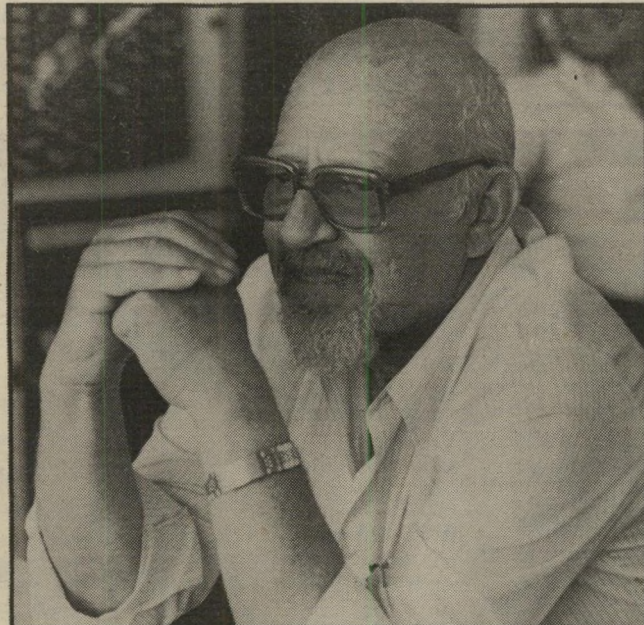
במדינה

רכי אדם הכירון מן השריון

האיש שמצא את נקודת ארכימדס

מיכנסיים שלושה-רבעים היו אז שיא האופנה לגער טוב מבית טוב באירופה. אבל לא לצבר בקיבוץ אר-צ'ישראל. וכשהופיע לובש מיכנסיים כאלה, באחד מימי אביב 1936, בבית הספר של גיבעתי-השלושה, לא ידעו ילדי הקיבוץ שממורה לפתח תיקווה כיצד בדיוק להגיע על תופעת-טבע שכזאת.

לכן עשו מה שכל הנערים עושים במיקרה כזה. הם נתנו לעולה החדש מפולין כינוי, והואיל והמילה היחידה אותה הכירו בפולנית היתה "רובוזה" (טוב), החלו קוראים לגער החדש. מן היום הראשון לבואו, רובוזה.

פירסומאי גולדברג-כידון

דובוזה עשה דובוזה

אחרת. אנשי סקוטלנד-יארד ביקשו מבתיה לרווח להם על תנועתיה, למיקרה שירצו לקרוא לה שוב לחקירה. הם הסבירו כי בכוחם להפלייל אותה על סיוע לעברייני להימלט באופן לא-חוקי מאנגליה.

בתיה נכנס לפניקה, ארוה את חפציה ונמלטה מלונדון.

שערות מראש הרוצח

פגשתי את בתיה ושאלתי "מה עם יורם". היא סירבה לדבר איתי, ורק אמרה שהוא חף-מפשע, וכי הוא מתקשר אליה לכאן. אנשים משגעים אותה, והיה גם מי שסיפר שגשג את יורם לפני שבוע בתל-אביב.

שאלתי אותה מרוע אין יורם מסגיר את עצמו, אם הוא חף-מפשע, והיא הסבירה: "יורם היה בלונדון באופן בלתי-חוקי, ומחפשים אותו. הוא ברח, כי הוא לא רוצה לשבת בבית-הסוהר בגלל ניירות מזויפים, דבר שהוא עבירה חמורה. יורם בחר נפלא, ולא מסוגל להרים יד על בחורה. הוא לא מסוגל להרוג זכור. הוא עושה רק טוב לאנשים".

בחוג ידידיו הישראליים של יורם רוחות שמעות שונות. מעט אנשים יודעים על הרצח. כל מי שקרוב ללנסכורג נחקר עליידי סקוטלנד-יארד באותו עניין.

ליוורם נודע כי ביד הנרצחת נמצאו שערות מראשו של הרוצח, והוא שוקל להסגיר את עצמו כאמצעות עורך-דין, בתנאי שמישטרת אנגליה תתחייב שלא להכניס אותו לבית-הסוהר בגין המיסמכים המזויפים שבידו, אגרי שיוכח כי הוא חף-מפשע.